
Kronika

Za Samca n. pr. so nad vse značilni sledeči izrazi: življenje — dehtenje — trpljenje — hrepenenje, skrivnosti polna roža, hip — utrip, trepetanje, dih, jutranji, belih soh postave — molčijo smreke vse sanjave, marmorne fontane, skrivnostna pesem v mesečini, zvezd — cest, melodije itd. To vse spominja na Grudna, Gradnika, Župančiča, ponekod tako močno, da se kar začudiš ne-
verjetni reminiscenci na Gradnikove «Padajoče zvezde» v «Troje ženskih pesmi» (št. 2. in 3.). V nekaterih ciklih («V beli noči», «Ob Adriji») se je pesnik precej vživel v klasicizem ter pri tem tu pa tam skoro preveč oživel Ketteja. Vendar pa ima Samec poleg vseh teh sorodnosti tudi docela svojo pesem, ki je kaj-
pada dokaj zastrta. V «Mornarski» n. pr. je skušal napisati himno slovenskega mornarja, ki je s svojim li-tai-pejevskim refrenom «ohé... ohé...» zelo učin-
kovita. Tudi je mnogo slik iz narave zelo posrečenih in vrednih, da pridejo kdaj v antologijo naše lirike (n. pr. «Cvetna nedelja»). Ob «V poletju» pa sem nehote za primerjavo prečital Régnierov «Samostan» v Debeljakovem prevodu.

V zbirki prevladujejo cikli, ki so nekaka verzificirana povest pesnikove Odisejade. — V splošnem ima pa zbirka vse lastnosti, ki jo bodo priljubile mehke in lahke lirike željnemu občinstvu.

Miran Jarc.

B. Mašić: Bojne priče. Zagreb, 1923. Hrvatski štamparski zavod, d. d.

Znani pisatelj Branko Mašić, avtor satirične povesti «Deda Joksim», o katerem se je svoječasno že govorilo v tem listu, je zbral nekaj črtic iz četaškega življenja po Makedoniji in iz balkanske vojne.

Okusno opremljena knjiga, ki ji je naslovni list in vinjete izvrstno narisal Joza Kljaković, ima dva dela.

Prvi del nam v stisnjenih črticah kaže romantične slike junaškega in mu-
čeniškega četovanja. Drugi del nam opisuje kumanovsko bitko in težke duševne boje nekega rezervnega častnika.

Branko Mašić vnovič dokazuje, da je srbska knjiga mogoča tudi brez tiste neokusne turške in nemške navlake. Knjiga se prav prijetno bere. *Ivan Zorec.*

KRONIKA

George Gordon Byron. (22. I. 1788 — 19. IV. 1824.) Shakespeare-Milton-Byron, svetlo trojstvo nad vsem britskim slovstvenim svodom. Poslednji se je pojavil početkom 19. stoletja v sijajnem trozvezdju z lirikoma Mooreom in Shelleyjem. Kot šesti in zadnji lord ugledne plemske rodovine, ki je ves čas spajala v sebi preka protivja, je Noel Byron nihal med bistrcom in blaznostjo. Celó v telesnih svojstvih ovaja tak razpor: neobična moč in krasota poleg nežnosti in nakaznosti (v kepo zrastlega stopala). Ob rojstvu so mu namreč izkvarili desno peto. Strast-
ljiva mati, potomka kralja Jakoba II., mu je v jezi opotikala šepavo nogo, na kar spominja njegov dramski osnutek «Pretvorjene potvore» (Deformed Trans-
formed).

Prvenec njegove modrice, Hours of Idleness (Brezdelne ure), so izzvale hud napad v Edinburškem Obzorniku. Nad pikrim presojevateljem Jeffreyjem se je obetavni začetnik znesel v zabavljici «English Bards and Scotch Reviewers», kjer opleta vse sodobne sodruge v Apolonu, tudi Scotta in Moorea. Zlasti jedko je navalil na skupino «lakerjev», t. j. jezersko šolo, ki se slastousti v prirodi in pre-
prostem žitju; nekateri izreki krožijo še danes kot krilatice, n. pr. zoper Sou-
theyja: God help thee Southey and thy readers too, Bog ti pomozí; Southey, pa tudi tvojim čitateljem! ali zoper Wordswortha, cikajoč na njegovo nočno prigodo z bebastim dečkom, The Idiot Boy: And he who sees the idiot in his glory Con-